

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

...: „Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” I. Kor. 3. 8. ...:
1929. MEGJELENIK KÉTHAVONKÉNT I. szám.

Az évfordulóra.

Midőn ezen sorok a kedves testvérek és barátaink kezeibe kerülnek, akkor már egy új esztendő küszöbén fogunk állni. Talán már mögöttünk lesz az ő esztendő, áldásaival és megpróbáltatásaival egyetemben és többé-kevésbé bizakodó várakozással tekintünk az új esztendő elé. Az ilyen évfordulók alkalmával újlag emlékeztetve leszünk minden földi dolog mulandó voltára és ezen alkalom különösen arra jó, hogy kissé visszapillantsunk, előre nézzük és magunkba tekintsünk.

Az elmúlt esztendőre való visszapillantás lehetővé teszi számunkra, hogy az átélteket még egyszer elvonultassuk szemünk előtt. Vessünk tehát egy hálaival telt visszapillantást. Az elmúlt év, folyamán 366-szor adatott meg, hogy üdvözljük a felkelő napot; ugyanennyiszor volt alkalmunk Isten áldását igénybe venni saját életünk és Isten műve számára. Hálatelt szívvel emlékezünk meg azon áldásokról, melyekben az egymás közösségében töltött órák által részesültünk, különösen amikor a Megváltó közelségének annyira örvendeztünk, midőn kimondhatatlan érzelmek vettek erőt rajtunk és a tanítványokhoz hasonlóan felkiáltottunk: „Uram, jó itt lennünk!” Mát. 17, 4. Ez és még sok egyéb, valószínűleg mélyen belevésődtek emlékezetünkbe és így feledhetetlenné tették az elmúlt esztendőt. Tekintve, hogy a jó Isten „jóltevőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nekünk, és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket”, Ap. csel. 14, 17. ezen évforduló alkalmával a zsoltárral együtt mondjuk: „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme.” Zsolt. 106, 1. Tehát hálatelt szívvel tekintünk vissza az elmúlt esztendőre. De egyúttal felbátorodott szívvel is.

Az óév bizonyára mindegyikünk számára hozott küzdelmeket és nehézségeket is. Egyi-

künknek vagy másikunknak betegséggel kellett küzdenie; fájdalmaitól kinezva, esetleg éjszakákat töltött álmatlanul, várva a hajnalhasadást. Másoknak viszont az élelmezés gondjain kellett keresztülmenniök, vagy nehéz próbákon, esetleg csalódásokon. Egyesek talán legyőzhetetlennek látszó akadályokkal találták magukat szemben, melyek Jerikó falaihoz hasonlóan alkalmasak voltak arra, hogy csüggedést vigyenek a lélekbe. De ami Istenünk mégis milyen dicsőnek mutatkozott minden életkörülményeink közepette! Mózesrel, Isten emberével egyetemben mi is mondjuk: „Nincsen olyan mint Jerusum Istene! Az egeken száguld segítségedre... elűzi előled ellenségedet.” V. Móz. 33, 26. 27. Ezen tapasztalatra támaszkodva, az évforduló alkalmával mi is felállítjuk a mi Ében Haézerünket és valljuk: „Mindedig megsegített bennünket az Úr!” I. Sám. 7, 12.

Nemcsak felbátorodott, hanem kiengesztelt szívvel is tekintünk vissza. A Biblia azt mondja: „Mindnyájan sokféleképen vétkezünk.” Jak. 3, 2. Lehetséges, hogy elkövetett bűneinknek nem ébredünk azonnal tudatára, de amikor ez mégis bekövetkezik, oly mélységes szomorúság szállja meg szívünket, melytől csak az elnyert bocsánat tudata képes megszabadítani. Mivel a menny törvénye szerint csak ott lehet bűnbocsánat, ahol előtte járt a bűnvallomás, ezért az ilyen lélek nem fog késlekedni az Istennel való összeköttetés megbomlott kötelékeit visszaállítani. Beismeri bűneit Isten és ha szükséges az emberek előtt is, mígnem tapasztalatból állíthatja: Isten „megbocsájtja minden bűnödöt” (Zsolt. 103, 3.) Akik bizva Isten kegyelmében és hívatközva Jézus szolgálataira és vérére, bocsánatot keresnek, bizonyára meg is lelik azt. I. Ján. 1, 9. Maga a Megváltó fogja mondani az ilyen léleknek: „Megbocsájtattak a te bűneid.” A sötét

felhő eltávolodnak az ilyen lelkek felől és újra mondhatják: „bizodalunk van az Istenhez.” I. Ján. 3, 21. Ezen tapasztalat birtokában, kien-gesztelt szívvel tekintünk vissza az ó esztendő küzdelmeire, kísértéseire, vereségeire és győ-zelmeire.

Ezen visszapillantás után tekintsünk előre, reményteljes szívvel az új esztendőbe. Az új esztendőben még inkább, mint az elmúltban, a jó Isten részvételtjes Megváltónak, gondoskodó Atyának és hatalmas Segítőnek fog bizonyulni. Ő az, „aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogyanem mi kérjük, vagy elgondoljuk.” Ef. 3, 20. Az ő kívánsága, „hogy megmutassa a következő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát, hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.” Ef. 2, 7. Ezért hát reményteljesen lépünk az új esztendőbe.

Azonban egyúttal bizalomteljesen is tekin-tünk az új esztendő elébe. Istenünk megígérte, hogy jó és rossz napokon egyaránt mellettünk lesz és mondotta: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” Zsid 13, 5. Mint igazi Atyánk nemcsak tudja szükségleteinket, hanem gondoskodik is róluk szeretetteljes szívvel. Igéje biztosít bennünket arról, hogy a kenyér és vizünk el nem fogy és hogy gyermekeinek a szükség idejében is meg lesz a mindennapjuk. És 33, 16. Zsolt. 37, 19. Habár nem tudjuk félrevonni a jövő fátyolát, hogy meglássuk milyen csalódá-sok vagy örömök várnak reánk a jövő eszten-dőben, mégis bizalommal helyezhetjük magun-kat szerető atyai kezeibe, tudván, „hogy akik az Istent szeretik, azoknak mindenek javokra válnak.” Róm. 8, 28. Ezért tehát bízva a ke-gyelem és irgalom Istenében megnyugodva lép-hetjük át az új esztendő küszöbét.

Egy pillantás önmagunkba.

Az új esztendő küszöbén állva, ne felejt-sünk el önmagunkba is egy pillantást vetni. Meg kell vizsgálnunk magunkat, hogy mit hozott az elmúlt esztendő személyes hitéletünk terén. Dacára annak, hogy gyülekezetünk növekedhetett a megnyert lelkek számával, mégis meg kell álla-pítanunk, hogy egyesek, akik az év kezdetén még köztünk voltak, ma már nincsenek a soraink-ban. Egyeseket a halál ragadott el soraink-ból, mások ellenben hűtlenné lettek a gyüle-kezethez és Megváltójukhoz. Egyesek kidőltek a rájuk jött nyomorúság súlya alatt. I. Thess. 3, 3. Mások, akik az év elején még bizalommal eveztek a mennyei otthon célja felé, eltértek az irányból és hajótöröttek lettek, akiket a ten-

ger hulláma ide-oda dobál mások elretentő figyelmeztetésére. Az ilyen, hitőkben hajótörést szenvedett lelkek veszteséget jelentenek a gyü-lekezet számára; a mi különleges könyörgé-seinkre van nekik szükségük. Újólaj mondja ezeknek a gyülekezet: „Térj meg, térj meg, hogy nézzünk téged!” Énekek éneke 6, 10.

Te kedves atyámfia és testvérnőm, aki e sorokat olvasod, azokhoz számolhatod magadat, akik állanak a hitben. Ez nem a te érdemed; egyedül az isteni kegyelem tartott meg téged. De mit hozott nekünk egyénileg az elmúlt esztendő? Növekedtünk e a kegyelemben és az ismeretben? Hűséget mutattunk e mindenkben? Bensőleg érettebbé váltunk-e? Küzdőtársak voltunk e minden időben, vagy csak olyanok akik együtt futottak a küzdőkkel? Mélyült e hitünk, növekedett e szeretetünk? Tisztább lett e szívünk? Több bűnfeletti győzelmet jegyez-hetünk e fel, mint vereséget? Aki ezen kérdé-sekre erőteljes „igen”-nel tud válaszolni, annak az elmúlt esztendő igen sok haszonnal járt. Aki azonban ezt nem mondhatná, az lelkileg nagyon sokat veszített, mégha egészsége és anyagi helyzete meg is javult neki. Milyen lesz a te válaszod?

Magasabbra!

„És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj fel énhoz-zám a hegyre és maradj ott...” II. Móz. 24, 12. Isten azt kívánta, hogy az ő szolgája szoro-sabb közösségbe kerüljön vele. Miképen Mózes, úgy mi is el vagyunk híva arra, hogy közös-ségünk legyen „az Atyával és a Fiával, a Jézus Krisztussal.” I. Ján. 1, 3. Isten azt kívánja, hogy egyre közelebb jussunk hozzá és egyre jobban megismerjük csodálatos jellemtulajdonságait. Azt kívánja, hogy véle való közösségünk mindjobban elmélyüljön, hogy szeretetterveit jobban megért-hessük és üdv gondolataiba mélyebben be legyünk avatva. Ezért az újév küszöbén ezt mondja nekünk: Jöjj fel énhozzám és maradj ott! Legyen ezért jelszavunk: Magasabbra! Mennél magasabbra jutunk az Istennel való közösség hegyoldalán, mennél hosszabb ideig időzünk ottan, annál inkább szemlélői lehetünk majd Isten dicsőségének, élvezői áldásának és mennyei erejének. Állandóan belőle fogunk meríteni és így képesek leszünk futásunkat elvégezni és a hitet megtartani. II. Tim. 4, 7. Az évforduló alkal-mából, az újév küszöbén imádkozzuk mi is:

„Térj be hozzám Úram, szent igazságoddal.

Tüzes fényében láthassam, jó akaratodat.

Add, hogy megérthessem, örök itéleted.

Ha szól hozzám félelmesen, ha kegyelmet hirdel.”

Doigt Miksa

Az adventizmus létjogosultsága.

Budapesten és másutt az esztendő naptári adventje idején sok szó hangzott el az adventisták ellen. Kár, hogy nem utánozhatjuk a németeket. Ők ugyanis pár éve nagy kiállítást rendeztek azokból a plakátokból, melyekkel a háború alatt a művelt franciák és ájtatos angolok a központi hatalmak felől oktatták ki a tömegeket. A kiállításnak nagy hatása volt. Nem csupán a német önértet fokozódott ennyi valótlan látásra, hanem a francia és angol látogatók is csodálhatták fejüket.

Nekünk azonban bajos volna a szerterőpített kijelentésekből kiállítást rendezni. Köteteket kellene írni arról a tájékozatlanságról, mellyel még a jobbak is kezelték e kérdést. A sok közül mégis az viszi el a pálmát, melyben a szónok így érvelt: „Kérdezzétek meg őket (adventistákat), hogy hány magasabb állami hivatalnok, előkelő hölgy, tanár és katonatiszt van közöttük!” Ugyanis ez a kérdés a Szentírásból van kölcsönözve. Mikor Jézust a szolgák nem merték elfogni, hanem inkább elragadtatással szóltak tanításáról, János evangélista így írja le a szolgák megleckéztetését: Felelének a farizeusok: Vajjon a főemberek közül hitt-e benne valaki? Ján. 7, 45.

Azonban mellőzve a sok hasonló szónoki érvelés szellőztetését, álljon itt inkább néhány pontban az adventizmus hivatása, mint létjogosultságának bizonyossága.

1. Az adventizmus hivatása tegnap.

a) Amit Péter, Pál és Jakab apostol hirdetett Jézus Krisztus második eljövételéről, ezt ők az Úr előszavas ígéretére tették. Senki sem foghatja rá ezekre a férfiakra — kiknek sorát János apostól zárja be — azt, hogy a Krisztust visszaváró figyelmeztetéseket nem szószerint írták meg. Miért kifogásolják mégis a kisebb-nagyobb hatalmú vallási közösségek szónokai, hogy Krisztus visszajövetelét várja a világ a 19. század eleje óta? Viszont akik komolyan vették és el is fogadták az üzenetet, ettől fogva Krisztusért és az emberekért dolgoztak, holott azelőtt vagy nem tettek, vagy mint tarzusi Saul, Krisztust üldözték.

b) Azt állították, hogy a Krisztus-várás destruálja a világot. Miért? Talán mert a legtöbb vallási szervezet kisedeként kezelte híveit? Jótékony pólyába kényszerítette még akkor is, mikor feje, keze már rég kinőtt belőle. c) Krisztus Urunk tétele: Az igazság szabadokká tesz titeket — úgy érvényesült a gyakorlatban, hogy

hitélet helyett egyik részen, kötött vallásos szervertási gyakorlatokat, a másik részen pedig állandó protestálást lehetett látni és hallani. Ezen helyzetből szabadította ki a világot az Úr, mikor Ezékiel prófétának adott parancsot, önmagára alkalmazta: Állj lábaidra, hozzád szólok! Ezek. 2, 1. d) A személyes felelőség tudata adhatott egyedül értelmet a törvény változhatatlan szigorának, mely minden embert közvetlenül állít Isten elé számadásra. Viszont a kegyelem tana megdicsőítette ezt a felelőséget, mert mindenben és mindenkor Krisztus tart meg vére árán.

2. Az adventizmus hivatása ma.

a) Az embereket kegyes életre kell visszatéríteni. Ma több a bálvány a keresztény Európában, mint Indiában. Jelszó legyen: Imádjátok a Teremtőt, mert eljött az Ő itéletének órája! Jel. 14, 7.

b) A kultúra és tudomány ficamodásaitól meg kell menteni az embereket a Szentírás ereje által. Ha azonban az egyházi szónokok mumia témával állnak elő pl. voltak-e Jézusnak testvérei? — vagy azt fejtegetik, hogy mennyivel különbözik a pap a laikustól, akkor bitorolják a hatalmat, helyet és időt. Halálos vétek másról egyébről tanítani a népet, mint amiről Jézus tanított.

c) Az ujjászületés evangéliumi parancsát víz és Szentlélek által — ki tárja ma a világ elé? Hol van az a közösség, mely minden tagjától megköveteli, hogy értelmi megújulás szerint szülessék újból az ember hit által? Azután megköveteli, hogy belső megújulás gyanánt erkölcsi élete is újra kezdődjék Krisztusban?

d) A szociális kérdés, mely nem egyéb, mint a felebaráti szeretet kérdése, nem lenne ma a kormányok és szervezetek gondja. Ki Istent szeret, embert szeret. Ki az Istent szolgálja, az az embertársát is szolgálja.

3. Az adventizmus hivatása holnap.

a) Mindig jobban bontakozik ki az emberiség Istent kereső részének megmentési módzata. Egy igazság fogja beragyogni fényével a világot, mely minden mást elhomályosít, t. i. Krisztus ismét eljön, térjete meg! Ezen üzenet hirdetése oly átütő erővel halad előre, hogy az egyházak mindenfelé támadni fogják. Ugyanakkor a bűnösök ezreinek sokasága tér meg. Tolvajok, iszákosak, paráznák elhagyják majd gonoszságukat és az itélet eljövételének hirdetői lesznek.

b) A próféta-ság lelke igen sok hívőre töltetik ki és nagy bölcsességgel magyarázzák az Írásokat. A végső időben nagy lesz a tudás.

4. Az adventizmus hivatása mindörökké.

a) Küzdeni az atheizmus ellen, mint Jézus is küzdött úgy maga, mint a próféták és apostolok által az istentagadók ellen.

b) Kérhelhetetlen harc a spiritizmus ellen. A pogányság vesszőparipáját nem tudta a kereszténység 19 századon békákba verni, mert a megholtak szellemeiről való tanokkal szelétbe-hosszába alátámasztotta a spiritizmust.

c) Az örökös protestálás ellen is tenni kell, mert ez nem hitélet, még kevésbé hittétel. Nem lehet örökösön azt várni, hogy mit és hogyan bsszélnek Rómában. A pápaság és a római kúria nem is törődik velük, nemhogy őket sértené. Ellenkezőleg: szelidíti és édesgeti, mint a norvég protestánsokkal. és anglikánokkal teszi.

d) Isten megillető tisztelet nem jár embernek, mert bálványimádás. Isten fiának helyettese, vagyis oly teremtmény, kit Isten és ember közé tolt politikailag alátámasztott vallási szervezet, lehet a hivatali fokozat imádatának eredménye, de ki Jézus szavát ismeri, Péter és Pál apostolok viselkedését összeveti, az tudja, hogy az Úr nem ilyen esetek alapításáért jött e földre.

Igaz, hogy mi továbbra is szálkák leszünk sok keresztény szónok számára.

Azonban mást akkor sem tehetünk, mint végezzük kötelességünket, hivatásunkat Krisztus ezen buzdítása mellett: „Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” Luk. 12, 32. *D. Gy.*

A mi „Evangéliumi Munkás“-unk.

Miként Isten gyermekei a hitéletben csakis úgy növekedhetnek és erősödhetnek, ha az életnek forrásából, az Isten Igéjéből minél többet merítenek, úgy nekünk is mint adventi népnek csak akkor lesz igazi érdeklődésünk Isten műve és előrehaladása iránt, ha gyakran hallunk és olvasunk az adventi üzenetnek úgy itthon, mint a távoli országokban való növekedéséről és előrehaladásáról.

Ezt a feladatot igyekszik betölteni gyülekezeti lapunk, az „Evangéliumi Munkás“. E lap az evangéliumi munkások és a mű vezetőségének szócsöve, miáltal testvéreinknek alkalom adatik lelküket azáltal is megerősíteni, hogy megismerkedhetnek Istennek azon tetteteivel, melyeket lelke és szolgálai révén tett.

Semmi sem erősíti jobban a hitet, mint az Istennel tett tapasztalat. „Próbatétel (németben = tapasztalat) reménységet ad, a reménység meg nem szégyenít“ — írja Pál apostol Róma. 5, 4—5. Melyik őszinte adventista akarna meg szégyenülni, vagy meg nem állni, ha Jézus eljön? Biztos, hogy egyikünk sem! Valamennyiünk óhaja előtte megállni és általa elfogadtatni. Azonban ehhez szükséges tapasztalatszerzés, tapasztalatok olvasása és gyűjtése.

Minden egyes cikk, missziójelentés, szombatiskolai diszpozíció, amelyek az „Evangéliumi Munkás“-ban megjelennek, lelki táplálékok kellő időben. Ezek többnyire tapasztalatokból, az életből irattak meg az élet számára. Éppen ezért e lapnak nem szabad egy családból sem hiányoznia; nem kellene, hogy szeretet barátunk legyen, amelynek megjelenésére vágyakozva várunk? Hiszem azt, hogy legtöbb olvasóval így van. Így reményem az, hogy örvendetes eseményként közölhetem veletek, hogy legutóbbi unióbizottsági ülésünkön elhatároztuk, miszerint e lapunkat jövő év, azaz 1929 január 1-től kezdve az eddigi negyedévenkénti megjelenés helyett kéthavonként fogjuk megjelentetni az eddigi 50 filléres áron és 16 oldal terjedelemben.

Hogy a lapnak kinyomatása ne járjon defizittel, melyet az Uniónak az evangéliumi pénzekből kellene fedeznie, kérünk minél több előfizetést. Szabad legyen mondanom: „Aki kéthavonként 50 fillért ad az „Evangéliumi Munkás“-ért, segíti Isten művét és magát is.“ Kérjük gyülekezeteinket, hogy azon szegény testvéreink részére a lapot folyósítsa a traktátategyesület költségére, akiknek nem áll módjukban a lapot beszerezni.

Kedves Testvérek! Bibliánk mellett olvasuk szép és időszerű folyóiratainkat: az „Élet és Egészség“-et, „Az Idők Jelei“-t és az „Evangéliumi Munkás“-t is. Isten áldása kíséri ezeknek olvasását, mert az üzenetet tartalmazzák. Jel. 1, 3. *Minck A.*

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN K. felelős

Bearatás után.

Mint Péter és Pál után, mikor már a rengő buzatáblák érett kalásztengere kévékbe kötve és asztagokba rakva pihen és a gazdacsalád apraja-nagyja kifáradva, de abban a boldog

tudatban, hogy földje termése bearatva, munkája végezve van, nyugvóra tér, úgy-e hat hét után mi is letesszük szerszámunkat, letöröljük a munka porát és kissé megpihenünk, mert a munka végezve van. Az aratás után jön a cséplés, a drága arany szemek zsákba számlálása, minket is most az érdekel, hogy mi az eredmény.

Célunk az idén alacsony volt, egyharmada annak, amit 1926-ban kitűztünk. De egy dologban páratlan az ez évi munkánk t. i. ez évben először értük el célunkat az egész Unióban hétről-hétre hat héten keresztül. Az eredmény a következő volt:

Hét:	Cél:	Befolyt:	Többlet:
1. hét	1235'50 P	1834'46 P	598'96 P
2. "	2471'— "	3522'70 "	1051'70 "
3. "	3706'50 "	4872'30 "	1165'80 "
4. "	4942'— "	5739'54 "	797'54 "
5. "	6177'50 "	6583'84 "	406'34 "
6. "	7500'— "	7805'84 "	305'84 "

Magasztaljuk az Urat ez eredményért, a hűséges árusítók munkájáért. De ez az aratás vetés is volt. A befolyt összeg ott kint a pogányok között lesz széthintve és ha bőséges e vetés, úgy bőséges lesz az aratás is. Ne tűzzünk ki célul jövő őszre 25,000 lapot, ne emeljük fel célunkat és vele együtt tevékenységünket is? Ámde a magasabb cél több szeretetet, több odaadást, több időt és több missziómunkát igényel. Ne közeledjünk újra a régi 1926-os célhoz?

De magvetés volt ez idénymunka itthon is. Majd később látjuk meg, hányan jönnek a világozshoz és hányan keresik Jézust, az új életet és a megtérésre vezető igazságot.

Az aratás évről-évre jön. A munka nő és nekünk több aratóra van szükségünk. Egyesek hiányoztak, egyesek nézték, hogyan dolgoznak mások, pedig több munkásra volna szükségünk. Kérjük arra az Urat, hogy küldjön mindenkit, aki csak nevével nevezeti magát, az Ő aratásába.

A belmisszió osztály.

Egy jelentős álom.

Álmomban láttam egy hosszú, hosszú személyvonatot, amely olyan hosszú volt, hogy elejéről visszatekintve nem lehetett látni a végét. Ezen a vonaton csak olyanok voltak, akik Isten népéhez csatlakoztak. Úgy tűnt fel, mintha Isten népe e vonaton gyülekezne, hogy örökre elhagyja e világot és e világ dolgait. Senkinél sem volt podgyász. Valamennyien egyszerűen öltözöttek, és rendkívül tiszták voltak.

Minden állomáson megállt a vonat, hogy

a környékről egy néhány utast vegyen fel. A vonat szinte tömve volt mielőtt én felszálltam volna, úgy hogy csodálkoztam azon, hogy hol találnak helyet a későbbben felszállók. De jobban figyelve észrevettem, hogy minden megállónál voltak olyan dolgok, amelyek az egyes utasokat vonzották. Ezek le is szálltak abban a reményben, hogy gyorsan visszaszállnak, de közülük kevés ért vissza idejében.

Érdeklődéssel figyeltem azokat a dolgokat, amelyek testvéreinket vonzották. A cirkuszok és a céllövöldék vonzották testvéreink fiait. Annyira érdekelte őket a céllövészet, hogy nem törődtek a vonattal, amely lassan és csendben kigördült. A mozik és a táncteremek vonzottak sok serdülő fiút és leányt. Egy testvérnő, aki sohasem tudta legyőzni a babkávét élvezetét, nem volt képes ellenállni az állomáson árusított párolgó fekete kávé csábításának. A vonat megállt. Midőn meglátta az apró csészéket, látszott rajta, hogy küzd magával, de azután engedett, ezt mondva: „Csak még egy csészével!” Gyorsan leszállt és megrendelte a kávé, amelyet gyorsan meg akart inni és visszaszállni. De az ital túl forró volt. Egy korty és ami vonatunk már megmozdult, kétségbeesés öntötte el, arca vonaglott, hiszen annyira szeretett volna velünk jönni, de nem volt ereje a kávécsészét letenni. Végül makacsul elfordította fejét, hogy ne lássa mozgó vonatot és várt amíg kávéja kihült.

Egyik másik társunk engedett az evés, ivás szenvedélyének. Voltak közöttünk barátokozók, akik leléptek még egy utolsó cigarettáért. Ő, mity szomorú látvány volt a lemaradtakat látni, tudva azt, hogy utolsó esélyüket elmulasztották.

Midőn másodízben láttam ugyanezt az álmot, úgy tetszett, mintha én vártam volna egy kedves barátnőmre. Annyira szerettem őt, hogy nélküle nem akartam a vonatra szállni, de ő túl sokáig öltözött és engem is visszatartott. Végre az állomásra értünk, de jaj a vonat már mozgásban volt. Futottunk. Ő előbb ért oda és sikerült felszállnia, míg én csak az utolsó kocsi egyikének korlátját tudtam elkapni, lábam azonban már nem érte el a lépcsőt. Így függtem görcsösen kapaszkodva, mialatt vonat gyorsan robogott. Vajjon kitar-e erőm a következő állomásig, midőn alkalmam lesz a többiek közé felszállni? Ekkor lett előttem világos, hogy milyen balga dolog ilyen fontos dologban másra tekinteni, másra várni.

Nem szükséges megmagyaráznom ez álomnak jelentőségét. Istennek Lelke majd szívébe vési minden olvasónak.

Crouch Klára

Ifjúsági osztály.

E rovatért SOHLMANN K. felelős.

Mit jelent nekem és még sokaknak a Reggeli Dicséret és a „Bibliaév“?

Megváltónk egyik fontos tanítását képezte: „Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre...” János 6, 27. Mi mint adventi nép ezen tanítást akkor töltjük be, midőn Isten Igéjéből való táplálkozással lelki életünk fejlődését erősítjük és ezáltal a mennyekben való kincsgyűjtést szem előtt tartjuk. Azonban, hogy lelki életünk fokozatosan fejlődhesen és ne álljon meg a már elért színvonalnál, szükségünk van akárcsak az iskolába járó diákoknak: tanrendre. Mivel bátran tarthatjuk magunkat Krisztus tanítványainak, azaz a mennyei iskola tanulóinak, így nekünk is szükségünk van tanrendre. Ez a tanrend akar részünkre lenni a „Reggeli Dicséret” és a „Bibliaév”.

Mit akar a „Reggeli Dicséret” nálad elérni? Azt, hogy reggelenként, mielőtt napi munkádat megkezdenéd — legyen időd bármily kevés is — meríts egy-két szöveget Isten Igéjéből, amely aztán kíséri fog napi munkádban. Munkád közben gyakran van alkalmad visszagondolni az olvasott szövegre és így az egész szöveg vagy annak tartalma emlékezetedbe rögződik. Majd idővel örülni fogsz, midőn tapasztalni fogod, hogy a naponta egy-két szöveg megtanulásával bibliaismereted mennyire bővült. Ez az én tapasztalatom, s ugyanezt tapasztalták még sokan. Sok olyan szöveg él emlékezetemben, melyet még a keresztségemet követő hetekben tanultam meg.

És a „Bibliaév” mit nyújt? Isten Igéjének rendszeres tanulmányozását! Ha ezen módszert követed, úgy egy év alatt átolvashatod a Szentírást és mélyebbre hatolhatsz Istenünk csodálatos igazságaiba. Még a mult év folyamán megfogadtam, hogy 1928-ban átolvasom az Igét. S örülök, hogy ezen tervemet keresztülvihettem. Új, mélyebb értelmet szereztem. Kik azok, kik ugyanezt mondhatják? Tudom, hogy nem vagyok egyedül, mert ugyanez még sokaknak a tapasztalata.

Nos, ha esetleg éppen te, kedves testvérem, ki e sorokat olvasod, még nem vettél volna részt a „Reggeli Dicséret”-ben és a „Bibliaév”-ben, úgy most az új évvel új alkalom kínálko-

zik részedre is, hogy ezeknek áldásaiban részesülj.

Miközben a világi ifjúság pénzt és időt áldoz, hogy regényeket és érzelemizgató könyveket olvasson, nem csatlakoznál te is ezen tervhez és lépnél be a „Reggeli Dicséret” és „Bibliaév” tagjai közé? Jöjj miként egykor a szamariabeli asszony és meríts az életnek forrásából! Elégítsd ki szomjazó lelkedet és szerezd be azon tanrendet — a „Reggeli Dicséret”-et — amely segítségedre akar lenni, hogy Megváltónk iskolájában megszerezd azon lelki eledelt, amely megmarad az örök élet számára. *Jenik Gy.*

Mindent a mérleg serpenyőjébe téve.

Mindennek e világon meg van a maga hivatása és életcélja. Az éltető napsugár, a csobogó patak, az illatos színes virágok, és te jó magad valamire el vagy hívva. Persze Isten mindent a neki megfelelő és erejéhez mért feladatra hívott el.

A keresztes háborúk alatt keresztet hordozva toborozták a fiatal harcosokat szent háborúra és ezek önként siettek a zászló alá, elhagyva családot, hont, talán örökre. A legutolsó világháború alatt a haza hívta ifjúságát és önként siettek ezek védelmére.

Nos ma, a látszólagos béke napjaiban, hív a tekintély, a hírnév, gazdagság és sok egyéb földi vágy, de ugyanakkor világosan minden hívás hangját, túlharsogva hangzik Isten hívó szava: „Add fiam szívedet nekem!” A világtörténelem minden fontosabb korszakában nagy felhívás intéztetett az ifjúsághoz, de oly királyi hívás, mint amely hozzánk adventi ifjúsághoz jutott sekinek osztályrésze nem lett.

Akárki légy és akárhol élj, Isten egy szentebb és tisztább élet folytatására hív fel téged. Ő komolyan gondolja egész szíved átadását; és miért is félsz kincsedet nála letétbe helyezni? Miért nem mered egész lényedet Jézusért a mérleg serpenyőjébe tenni? Miért tartasz vissza magad számára erőt és vágyakat? Félsz?

Sorsot úgy is kell vessél, el kell egyszer határoznod végérvényesen, hogy kinek akarsz szolgálni, és kit akarsz szeretni. Két Úrnak nem szolgálhatsz. Hallod-e Jézus világos kérését, és hívását megérted, teljesíted-e? Midőn az Úr megjelen, elébe gyűjtik majd azokat, akik ha kellett áldozatok árán is, de erősítették vele a szövetséget. Nos mennyire mer menni szeretted? Mit vagy képes azért tenni, aki éretted felment a Golgothára? Vessd el ma sorsod érte;

tedd életedet érte a mérlegserpenyőbe, és ha majd hívását hallod, örömteljes szívvel siess!

Ne tégy úgy, mint az a fiú, aki midőn Jézus hívta érthető hívással, bedugta fülét, hogy ne hallja Őt. Elmondom néked történetét.

Szülei régen évtizedes misszionáriusok voltak kint Afrikában. Egyetlen fiuk ott nőtt fel a néger gyermekek között. Az apa gyakran volt távol s a gyöngéd anya nem bírta uralni az elbecézett, gyorsan fejlődő szilaj fiú természetét.

Tizennyolc éves korában világi iskolába adták, de kicsapták. Ujra próbálkoztak vele más hol, de onnan is kizárták. Végül felvették egy misszióiskolánkba. Az apa ezt írta az igazgatónak: „Kérlek, bánj vele úgy mint a saját fiaddal; mialatt lelkeket mentettem e sőtét földrészen, saját fiamat elveszítettem.” Hiába volt minden fáradozás, ha szobatársra imádkozott, ő tüntetőleg zajt csinált vagy kiszaladt. Afrikai szokásokat gyakorolt és késekkel dobálózott. A tanárok, a tanulók sőt társai is kérték szeretettel, és komolyan, hogy változzon meg. De az értelmes fiatal ember, szüleinek egyetlen gyermeke, se prédikációra, se személyes beszélgetésre nem hallgatott, akárki által, akármilyen esemény által szólt hozzá Jézus, ő bedugta fülét és hívó szavára nem közeledett. Megtört édesapja érte jött, hogy hazavigye. Láttam, amint könnyes szemekkel, oldalán dacos fiával elhagyta utoljára az iskola kapuját. Szegény apa, aki lelkeket ment meg Jézusnak, de saját fiát elveszítette, mert a Jézus szerető hívására bedugta fülét és nem akarta Őt meghallgatni.

Kedves adventi ifjúság, ha Jézus ma vagy holnap bennünket hív, egy nagyobb feladatra, egy szentebb életre, úgy készséges szívvel tegyünk neki eleget és ha kell helyezzük egész lényünket érte a mérleg serpenyőjébe.

Sohlmann K.

Szombatiskola.

E rovatért SOHLMANN K. felelős.

„Szombatiskolai Munkás.”

1. Lecke. 1929 január 5.

Az Úr vigasza Izrael számára.

Esaiás 54.

Beosztás.

I. Isten viszonya a gyülekezetéhez. 1—6. versek. (Kérdések 1—7.)

II. Isten gondoskodása népéről. 7—17. versek. (Kérdések 8—17.)

Megjegyzések.

Vers 1. A föld magányos gyülekezete (állami támogatás és egyéb segédeszközök nélkül) gyümölcsözőbb (a léleknyerésben) mint más gazdag egyházak és gyülekezetek.

Vers 10. Ezt a verset a 7. és 8. verssel együtt minden diakónusnak ismernie kellene, hogy látogatásainál felhasználja.

Vers 13. Minden istengyermekeknek tanulmányoznia kell a Bibliát; ne csupán a prédikatori kanállal táplálkozzanak.

W. E.

2. Lecke. 1929 január 12.

Az örök Isten üdvössége és annak magunkévá tétele.

Esaiás 55.

Beosztás.

I. **Az üdvösség felajánlása.** Kérdések 1—3.

1. Előfeltételei: Máté 5, 3. 4. 6. Róm. 7, 13. 24; 2. Kor. 12, 7—10; Jak. 4, 9. 10.

2. Az önmegváltás hiábavaló kísérletei. A „bűn csalárdsága”. 1. Móz. 3, 5. 6. Máté 16, 26. Róma 7, 18.

3. Kegyelemből eredő üdvösség egyedül Krisztus által. Kenyér és bor. Ján. 6, 48. 55. Tej: 1. Pét. 2, 2.

II. **Az üdvösség közvetítője.** Kérdések 4. 5.

1. Dávid, Krisztus előképe.

2. Egyedül Krisztus a közvetítő, mert a) ő lett Istentől kiválasztva, — b) ő tanu, Isten ki nyilatkoztatója minden ember számára.

III. **Az üdvösség magunkévá tétele.** Kérdések 6—8.

1. Engedelmisség — hallgat.

2. Ima — keres és hív

3. Megtérés — elhagyja saját útját és Krisztust követi.

4. Büntudat a beismerés és megtérés után is. Sok megbocsájtás.

IV. **Az üdvösség vázolása.** Kérdések 9. 10.

1. Érthetetlenül nagy és magasztos. Mennyföld.

2. Feltétlenül ható. Víz: A teremtés hajnala, vizözön, keresztség, a 7 csapás.

V. **Az üdvösség gyümölcsei.** Kérdések 11. 12.

1. Az embereknek béke, öröm, megszabadulás és megváltás.

2. A teremtés megszabadítása a bűn átka alól.

3. A Teremtőnek örök dicsőség és emlékezet.

Megjegyzések.

Tanú: Egy tanú a bíróság előtt csak átélt, látott, valóságos tényekről beszélhet. Nem szabad véleményt, hallott dolgokat felemlítenie.

Hagyja el: Mialatt a 6 vers többekhez fordul, addig a 7, vers az egyeseket másokra való tekintet nélkül megtérésre szólítja fel. (Ap. csel. 20, 31.) Lásd Jézus módszerét az egyeseken végzett munkánál.

Mint az eső és a hó: A víz a természetben minden teremtés alapja. 1. Móz. 1, 2; 2. Pét. 3, 5. A földnek és testünknek $\frac{3}{5}$ része, a növényeknek pedig 95%-a vízből áll. A vérben közvetíti az anyagcserét, párolgása által a test melegének szabályozására szolgál, lehetővé teszi a kövek és kristályok növekedését. Az újjáteremtésben: 1. Móz. 7, 4; 2. Móz. 14. Józ. 3, 1; 1. Pét. 3, 20. 21. Jól 2, 23; Jel. 16, 21. Tulajdonságok: habár nincsen alakja, a legszebb harmatcseppeket, kristályokat, hőszemcséket képes alakítani. A piszok oldószere. Hidegben szétrobbantja a legnagyobb sziklát is, a forróságban gépeket hajt. Ő maga semmi és mégis minden. Semminek lenni, képezi minden körülmények között a feltételt. A szombatiskolai tanító ideális képe ez.

Lesovsky W.

3. Lecke. 1929 január 19.

Üdv mindenki számára; ennek veszélyezett volta a hűtlen órállók és pásztorok által.

Ésaiás 56.

Beosztás

I. A dicső jövő. 1—8. versek.

1. A résztvevők. 2. A feltétel. 3. Az ígért jutalom.

II. A szomorú jelen. 9—12. v. (57, 14.)

1. Az órállók és pásztorok magatartása és sorsa. 9—12. (57, 12.)

2. A nép bálványimádása. (57, 3—14.)

Megjegyzések.

Az 1. 2. versekhez. Többé már nem a törvény cselekedetei, hanem hívő odaadás által lehet üdvözülni. (55. fej.) Természetesen azért az Isten parancsával szemben való engedelmeségnek nem szabad megszűnnie (56, 1. 2.) Éppen azért, mert Krisztus megjelent, ne gondoljuk, hogy úgy élhetünk, ahogyan akarunk, hanem törekedjünk istenfélő életmódra. (Tit. 2, 11.)

3. vershez. Mivel az ótestámentum nem ismer egy túlvilági életet, hanem csak a gyermekekben való továbbélést ezen a földön; ezért

a gyermek hiányát úgy tekinti, mint valami szégyenletes ítéletet. (Has. össze 4, 1; 1. Sám. 1, 5; 2, 1; 1. Móz. 30, 23; Luk. 1, 25.) Az ószövetségben csak az volt teljes jogú, aki Jákób és Izsákon keresztül Ábrahámától származott. A származás természeti forrása egyuttal jogforrás is volt. Akik csak kívülről nőttek bele ebbe a jogba, azoknak bizonyos mértékben mindig csak kegyelemből felvett vendégeknek lehetett tekinteniök önmagukat. . . . Az Ábrahámától való származás joga, mint minden jog, kötelességgel is járt, t. i. közreműködni a faj megmaradásában. . . . Gyermektelennek, vagy még inkább gyermeknemzésre képtelennek, lenni annyit jelentett szemeikben, mint valami rajtuk nyugvó átok. . . . Milyen vigasztaló ezzel szemben az újtestamentum leírása! Ott többé nincsen sem görög sem zsidó, ott már nem a testi leszármazottságtól függ a továbbélés. Hanem az újszövetségben, minden Krisztus. Aki benne gyökeresik és él, az Isten gyermeke és ezért Isten örököse, Krisztus örökös társa is egyuttal. (Róm. 8, 17.)

Az 5. vershez. A fal, az általános szóhasználat szerint nemcsak a város kiterjedtségét jelenti (Zsolt. 122, 7.) hanem a fal egyuttal az egész város képviselője is. (Jer. sir. 2, 18.) Úgy hiszem, hogy a próféta itten a politikai és egyházi polgárjogot akarja jelezni.

A 8. vershez. A bűn következménye az elszakadás. Istent itten olyannak szemléljük, aki mindent összehoz mint egy nagyszerű gyűjtője az ő népének: 27, 12. 13. Összegyűjti az elmenekülteket és idegeneket (proselitákat) 56, 3. a pogányokat, 56, 8; 42, 1. a növényeket, 55, 12. 13. az állatokat, 11, 6—8; 65, 25; 56, 9. Róm. 8, 19—23.

10. vershez. A jelent a jövő világosságába helyezni, hogy az ellentét által benyomást gyakoroljon az utóbbira, valami olyan, amit Ésaiás többször megtesz. — A kutya az arabok szemében álmos állat, míg nyugaton éppen ellenkezőleg az éberség példaképe. — A vak órállók, a lelkipásztorok akik mindenféle kedvtelés után járnak, sportot űznek és a gyülekezet egyes tagjaival nem törődnek: mitsem tudnak azok gondjai és küzdelmei felől; néma kutyák azok, akik nem nevezik nevén a bűnt, vagy elkerülik a bűnről és ítéletről szóló beszédeket, hogy a gyülekezet befolyásos egyéneinél megütkezést ne keltsen.

Teichmann H.

4. Lecke. 1929 január 26.

Az üdvösség szükségessége és kilátása közvetlenül a vég előtt.

Ésaiás 57.

Beosztás.

I. Isten védelmezi a hívőket. 1. 2. v. (Kérdések 1. 2.)

II. Veszedelmek az elszakadottak számára. 3—14. v. (Kérdések 3—7.)

III. Isten irgalma az elszakadottak számára is. 15—21. v. (Kérdések 8—14.)

Megjegyzések.

Az 1. vers u. r. Ez is egy magyarázata annak, hogy miért ragad el Isten egyes hívőket, akik véleményünk szerint még sokáig segítségére szolgálhattak volna Isten művének.

10. vershez. „Imádkozzál és dolgozzál” A vakbuzgó azt mondja: „Imádkozzál! A munkálkodást bíz Istenre!” Az istentelen így szól: „Dolgozzál! Az imádkozás hasztalan!” A névleges keresztény gondolja: „Dolgozzál és imádkozzál!” Ha polgári foglalkozásunkban, vagy misszionáriusi tevékenységünkben bármily sok utat-módot is kíséreltünk meg, ez csak haszontalan erőpazarlás lenne, ha ima által nem biztosítottuk magunk számára a Mindenható segítségét.

14. vershez. Említetek meg az osztályban néhány ilyen „botránkozást” gyermekeink és ifjúságunk számára (Formai kereszténység az otthonban, a szülők kiméltlensége egymással szemben, távollevőkről való beszélgetés) valamint rokonaink számára. (Szép szavak a Lélek gyümölcseinek megnyilatkozása nélkül.)

A 18. vershez. Jelentőségteljes szöveg a diakónusok és általában a keresztények számára. Kérdés: „Mit teszel, ha vétkezni látod atyádfiát?” (Elítélni, hibáit másokkal tudatni?) Mit tesz Isten ilyen esetben? (Gyógyít, vezet és vigasztal.) Gondolkozzunk a diakónusgyűlésen ezen három szó jelentősége felett.

19. 20. versekhez. A „békesség” (19. v.) és a „háborgó tenger” kifejezéseket (20. v.) tekintsük úgy mint a szív két ellentetes állapotának a megjelölését. W. E.

5. Lecke. 1929 február 2.

Segítség minden baj ellen.

Ésaiás 58.

Beosztás.

I. Hiábavaló istentisztelet és annak okai. Kérdések 1—5.

1. Mely időről beszél a próféta? Bevezetés.
2. Milyen álláspontokat foglal el Isten a mai bűnökkel szemben? 1. v.

3. Elsősorban kinek szól ezen jövendölés? 2. 3. v.

4. Miben nincsen hiánya ezen állítólagos istentiszteletnek? 2. 3. v.

5. Ennek dacára miért hiábavaló? 3. v. u. r. 4. v.

6. Mit nem vettek figyelembe a böjtölők?
II. Igazi istentisztelet és áldásai. Kérdések 6—11.

1. Mi tartozik egy Istennek tetsző istentisztelethez? 6. 7. v.

2. Milyen ígéretek következnek erre? 8—11. v.

a) Előhaladás a szellemi életben. Máté 5, 16.
b) Gyógyulás a betegségekből. Zsolt. 41, 1—4.
c) Krisztus, a mi igazságunk, megnyitja a mennyet. Jer. 23, 6. d) Imameghallgatások. e) Segítség a nyomorúságban.

3. Mit zár ki azonban ezen istentisztelet? 9. v. u. r.

III. Az igazi szombatünneplésnek és áldásainak helyreállítása.

1. Milyen feladat vár az Isten népére, mielőtt Krisztus eljön? 12. v.

2. Ki tette a szombatot pusztává? Talán az állítólagos szombatünneplők is?

3. Hogyan állíthatjuk ismét helyre az igazi szombatünneplést? 13. v.

4. Milyen áldások fogják követni az igazi szombatünneplést? 14. v.

Megjegyzések.

1. „...és tudni kívánják útaimat.” Semmi sem képes annyira elhomályosítani értelmünket, mint az engedetlenség és viszont semmi sem fogja annyira az igazi tudást előmozdítani, mint az engedelmesség. Pál apostol azt állítja egyesekről a korinthusi gyülekezetben, hogy semmit sem tudnak Isten felől. (1. Kór. 15, 34.) János megmutatja nekünk 1. Ján. 4, 8-ban, hogy mi hiányzik az ilyeneknél.

2. Jótékonyág. Ján. 13, 35; 1. Ján. 3, 17. Nemcsak a szombatünneplés, tized, stb. képezi igazi tanítványságunk ismertetőjelét, hanem a tevékenykedő szeretetet is.

3. Ima és adomány képezi a mennyet megnyitó kulcsot. Képzeld el, hogy a kulcs fogantyúja az ima, a másik része pedig, az adományaink. Az egyik ép olyan fontos, mint a másik. Példa erre: Ap. csel. 10, 4. 31.

4. „Meggyógyulásod gyorsan kivirágzik.” Ha beteg valaki, akkor gyakorolja magát a jó-

tékonyság szolgálatában. Zsolt. 41, 1—4. A betegség lehet a pletykálkodás büntetése is.

5. *Szombatreform és jótékonyság*, együvé tartoznak. Mihelyt elhagyjuk az egyiket, csakhamar a másik is követni fogja. Ámos 8, 4—6.

Althoff M.

6. Lecke. 1929 február 9.

Emberi nyomorúságból, isteni üdvösségre.

Ésaiás 59.

Beosztás.

1. Isten visszautasítja a jogosulatlan támadásokat. 1. 2. v.

2. A nép nyomorúsága — Bűn. 3—8. v.

3. Az egyes bűn fel- és beismerése. 9—15. v.

4. Az Úr közbelépése 16—21. v.

Megjegyzések.

Az 1. *vershez*. A bűn átkához hozzátartozik a bűnös elégedetlensége is Istenével szemben; kevéssé vagy egyáltalán nem ismerik fel saját hibájukat; de Isten magatartásában annál inkább szigort és igazságtalanságot pillantanak meg. Gondolatok Kainra. (1. Móz. 4, 6.)

2. *vershez*. A bűn ezen föld problémája. De hogyan sülyedhetett Isten népe olyan mélyre? A nép magáévá tette kora jogi, erkölcsi fogalmait és nézeteit. Figyelmeztető példa ez napjainkra. Jézus kérése Ján. 17, 15-ben döntő jelentőséggel bír. A legsajnálattaméltóbb az volt Izrael népénél, hogy a bűn következtében annyira eltompultak, hogy sem nem ismerték fel, sem pedig nem érezték helyzetük nyomorúságos voltát.

3. *vershez*. Mialatt a tömeg igen könnyen hozzáilleszkedik az uralkodó állapotokhoz, vannak egyesek, akik megváltás után sovárognak és bevallják bűneiket.

4. *vershez*. 1. Móz. 6, 5. illik az ótestamenti Izrael, valamint az utolsó idő állapotaira is. (Máté 24, 37. 38; 2. Tim. 3, 1—5.)

Wittig H.

7. Lecke. 1929 február 16.

Sion dicsősége.

Ésaiás 60.

A) Sion feladata. 1—3. v.

1. Isten felhívása: Állj fel! Világíts! (Kérdés. 1.)

2. Okok.. (Kérdés 2.)

a) Előjogunk: Üdvismeret és adventi reménység.

b) A világ szüksége: A Teremtő és a Krisztusban való üdvösség ismeretlensége.

3. Eredmény: Az üdvüzenet és az isteni dicsőség értékének megismerése. (Kérdés 3.)

B) Sion dicsősége.

I. Sion mint gyűjtőhely. 4—9. v.

1. Gyermek és kincsek a világ minden tájáról. (Kérdés 4.)

2. Öröm és résztvétel Isten művében. (Kérdés 5. e. r.)

3. Áldozatkészség. Eszközök és utak. (Kérdés 5. 6.)

4. A népek készütsége az ő magasztalására Isten segítségével által. (Kérdés 6.)

II. Sion, mint úrnő. 4—9. v.

1. Befejezés idegen eszközökkel és hatalmakkal. (Kérdés 7.)

2. Isten kegyelme, nyitott ajtók és előhaladás. (Kérdés 8.)

3. Az ellenségnek harag és pusztulás. (Kérdés 9.)

4. Sion igazolása: Elnyomók meghajolnak, megvetők beismernek: az elhagyottak, gyűlöletesek — magasztaltatnak. (Kérdés. 10.)

III. Sion üdve és dicsérete. 16—20. v.

1. Népek és uralkodók szolgálatra készen. (Kérdés 11.)

2. Minden érték megnevelése; igazságosság és békesség kormányoznak; sem erőszak, sem háború, hanem üdv vesz körül és dicséret jár ki és be. (Kérdés 12.)

C) A fényteljes isteni város. 13. 21. 22. v.

1. Az Úr, az igazi, örök világosság minden sötétségnek véget vet. teljes ismeretet nyújt.

2. Az ő népe — az igazak elnyerik az új földet, örök osztályrészüket.

3. Az ő ültetése, műve, az ő megdicsőítésére.

4. Isten dicsősége azoknak, akik magasztalásokkal megdicsőítik őt. (Kérdés 13.)

5. Kicsiny kezdetből, (mustármag) dicsőségesen befejezett mű, az ő ereje által, az ő ígérete szerint. (Kérdés 14.)

Megjegyzések.

4. *vershez*. A misszióterületekről szóló jelentések tanulmányozása hozza létre azt ami B. I. 1. 2. 3. pont alatt fel van sorolva.

5. *vershez*. Növekvő ismeret, nagy kötelességeket is hoz magával — áldozat, eszköz és eredmény.

8. *vershez*. Gyakran a léghajókra és repülőgépekre lesz magyarázva. A szellem minden vívmányát az üzenet szolgálatába kell állítani. Nyomdagép, posta, vasút, hajó, autó, rádió stb.

10. vershez. Has. össze Jeruzsálem és a templom felépítését. — Esdrás 1, 6—11; 6, 8; 7, 14—16; Neh. 2, 8. Isten nem függ a mi esz-
közeinktől.

A szülők számára. 4. vers. Fiúk és lányok messzünnek. Hol vannak a miénk? 9. v.

A közönyösök számára. Ján. 12, 35. 36. Luk. 11, 35.

A betegek számára. Zsolt. 27, 1; 36, 10; 97, 11.

Ifjúsági vezetők számára. 4. vers. Fiúkat és lányokat kézen hozzák el. Ifjúságok gondozása.

Tanítók számára. 1. vers Dán. 12, 3-al.

Weinert A.

8. Lecke. 1929 február 23.

Az üdv munkája és dicső megjutalmazása.

Ésaiás 61.

1. Krisztus munkája az egyes lelkeken.

Kérdések 1—6. Versek 1—3.

a) Az Isten Felkentje.

b) Nyomorultak, megtöröttek, megkötöttek és szomorkodók között munkálkodott.

c) Prédikált és összekötött, vigasztalt és ujjáalakított.

2. A gyülekezet műve a világ számára.

Kérdések 7—10. Versek 4—7.

a) Régi omladékok megépítése.

b) Mint az Úr papjai működnek.

c) A világot meghódítani az Úrnak.

3. A megváltottak feladata a világegyetemben.

Kérdések 12—15. Versek 8—11.

a) Örök szövetségben Istennel.

b) Mint az Úr papjai működnek.

c) Isten üdvselekvényének megéneklése.

Megjegyzések.

1. *ponthoz.* Papokat és királyokat szoktak volt felkenni. Így volt Krisztus is pap és király egyuttal. Mint ilyen magasztos fenség, működött ő a szegények és bűnösök, betegek és haldoklók között. Prédikált és összekötött, vigasztalt és ujjáteremtett, azaz szavakkal tanított és cselekedetekkel segített, mignem a szegény koldusból és bűnbánóból királyi teremtés nem lett. Has. össze Jel. 61, 3. 10.

2. *ponthoz.* Zsolt. 74, 1—9-ben találunk egy szivettépő panaszt a puszta szentély felett. Átvitt értelemben a szentély, minden isteni igazság összefoglalója. Mint akkor a szentély, úgy ma az igazság tapodtatik. Ezt azonban helyre kell állítani. Ha ez megtörtént, akkor ismét lesznek emberek, akik az Úr papjainak neveztetnek és akiket Isten szolgálainak hívnak; azaz papi

ruházat nélkül és mégis az Úr igazi papjai lesznek. A világ javai, a népek dicsősége van nekik megígérve. De miként egykor Izrael harcolni volt kénytelen az ígért földjéért, úgy ezen felhívásban egyuttal számunkra is bennfoglaltatik azon kihívás, hogy foglaljuk el ezt a világot az Úrnak.

3. *ponthoz.* A legtöbb ígért ebben a világban csak részlegesen ment teljesedésbe, de az új földön teljesen be fognak majd teljesedni. Ottan Istennek övéivel kötött szövetsége valóban „örök” lesz, ottan Isten népe ismert és elismert léssen, nemcsak a földön hanem a mindenség előtt is. És szívük öröme örökkévaló ének lesz, melyben Isten üdvselekedeteit éneklik meg, bizonyosággal azon világoknak, melyek Isten szeretetét nem tapasztalták olyan mértékben mint az Úr megváltottjai. A gyülekezetnek tehát az egész mindenség számára kell egy missziót elvégeznie. Gyakran kicsinyek vagyunk ahhoz, hogy hivatásunk magasztos voltát és feladatunk nagyságát képesek legyünk helyesen felfogni.

A *tudatlanokhoz.* Krisztust „Felkent”-nek hívják. Tehát a keresztényeknek is Lélektől felkent embereknek kell lenniök. 1. Ján. 2, 20. szerint a felkenteknek mindent tudniok kellene. A leckék szorgalmas tanulmányozása által juthatunk közelebb ezen célhoz.

A *felületesekhez.* Krisztus mondhatta: „Ma teljesedett be ez Irás.” (Luk. 4, 21) Ő maga volt a beteljesülés. Mi is el vagyunk híva, hogy irásbeteljesítők legyünk, azáltal, hogy a jelenkorra szóló igazságot lelkiismeretesen kiéljük.

Az *elcsüggedtekhez.* Egy kegyelemteljes esztendő és egy bosszú napja. Így viszonylik Isten szeretete a büntetéshez. Ezért lett már Mózesnek is megmutatva. Kegyelem ezrediziglen, ellenben a bűn büntetése csak harmad- és negyediziglen. (2. Móz. 34, 7.)

A *kétségbeesettekhez.* Bármily kétségbeesítő legyen is a helyzet, van valaki, aki újjá képes teremteni: Ékesség a hamú számára, örömolaj a szomorúság és szép ruha a csüggedtség számára. (Ésaiás 61, 3.)

Az *üldözöttekhez.* Szégyen és gyalázatért kétszeres fizetség (Ésaiás 61, 7.) A jutalom biztos. (8. v.)

A *határozatlanokhoz.* „Valakik látják őket, megismerik őket.” (És. 61, 9.) Az igazság mellett való döntésünk annyira kimondott legyen, hogy mással való kicserélés teljesen kizárt legyen.

Mindenkihez. Örvend-e lelked és vigad-e szived azért, mert meg vagy váltva? (És. 61, 10.)

Wegner A.

Ti Isten munkatársai vagytok!

A szombatiskolai tanítók Isten munkatársai legyenek és Krisztussal működjenek. Ne elégedetek meg egy élettelen, formaságokban kimerülő vallással. A szombatiskolának célja lelkek megmentése legyen. Ha még oly tökéletes is az iskola rendje és ha még oly kívánatos is berendezése, ha a tanulókat nem vezetjük Krisztushoz, az egész intézmény elhibázott dolog volt. Vonjuk tehát a lelkeket Krisztushoz, mert a külsőségekből álló vallás befolyása alatt mindinkább közömbösekké válnak. A tanító elsősorban azok szívének kopogtasson, kik segélyre szorulnak. Ha ezután a tanulók Isten lelkének kérését meghallgatják és előtte szívüket megnyitják, hogy az Üdvözítő oda bevonulhasson, Ő viszont majd megnyitja értelmüket az isteni dolgok megértésére. A tanítónak nagyon egyszerű munkát kell végeznie, de ha ez Jézus szellemében történik, úgy Isten lelkének közreműködése erőt és mélységet fog neki kölcsönözni.

A szombatiskolában több személyes munkát fejtünk ki! Ennek szükségét még nem értik és értékelik kellőleg. A tanító az isteni szeretet iránti hálátelt szívvel, barátságosan és komolyan szorgoskodjék tanítványai érdekében.

Mi által bizonyíthatjuk a világ előtt, hogy a mi szombatiskolánk nem holmi tartalom nélküli intézmény? Gyümölcséről ítélik azt meg. Tanulóinak jelleme és lénye szerint fogják értékelni. Hárítsunk ifjainkra felelősséget, hogy így képességeiket kifejhessék és szellemi erőt nyerjenek. Ha majd azután ezen ifjúság csakhamar az Úrnak ajánlja fel magát, előbbi tapasztalatai alapján mások segítségére lehet. Az ily korai munkásság képességeiket fejleszteni fogja és képessé teszi őket embertársaik javának előmozdítására. Keressék azoknak társaságát, kiknek elsősorban van szükségük segélyükre, ne vegyenek részt dőre szórakozásokban; keresztényi jellemmel bírjanak, Isten munkatársai legyenek, hogy így megnyerhessék azokat, kik az Úrtól távol állanak.

... Hadd kérdezze minden tanító és tanítvány: „Vajjon mit cselekedjem, hogy tetszetős szolgálatot végezzek az előtt, ki meghalt az én életemért?” Maga a Mester felel erre: „Keressd és mentsd meg, ami elveszett!” Munkálkodjatok Krisztus szellemében türelemmel, érdeklődéssel és azon eltökéléssel, hogy lelkesedéstekeket elveszíteni nem fogjátok, tudva, hogy az Úr sokat tehet a szolgálatában álló emberi erők által. Mily fenségesebb előjogot kívánhatnánk, mint Isten munkatársai lenni, midőn is a reánk bizott

adományokat a leghelyesebben használjuk fel az Úr művének mihamarább való befejezésére.

Ha komoly fiatalember és leányok a jámborságot és alázatosságot ápolják, úgy fényükkel világoskodnak és élő erőt képeznek a gyülekezetekben. Helyénvaló egy órát a Biblia tanulmányozására fordítani, melyben megtért és megtéretlen ifjak és lányok eszméik és tapasztalataik kicserélésére és imára gyülnének össze. Legyen az ifjúságnak alkalma érzelme kifejezésére. Helyénvaló egy jó ítélőképességgel bíró vezetőt választani, ki ugyan keveset beszél, de néha-néha a vigasznak és bátorításnak szavait hinti el a kezdő tapasztalatú ifjúság szívében. Bizonyos idő múltán az ifjak közül veheti át valaki a vezetést, majd ismét másik, amely módon aztán az Úr munkásainak egész sorát fogjátok kiképezni!

White E. G.

Könyvevangélista.

E rovatért W. CKLEIN A. felelős.

Ábrahám, az iratmisszionárius példaképe.

A bibliai példaképek bátorítanak és serkentenek bennünket. Habár napjaink életviszonyai a technika fejlődése révén nagy változáson mentek át, mégis tapasztalhatjuk, ha a régi hitűsök nyomdokaiban haladunk, hogy „semmi új nincs a nap alatt.”

Iratterjesztő hirnökeink számára Ábrahám egy csodálatos példakép. Sok hasonlatot lehet közte és közöttünk vonni. Vegyünk belőlük néhányat közelebről szemügyre. Isten mondotta Ábrahámnak: „Megáldalak téged... és áldás leszesz.” (1. Móz. 12, 2.) Ugyan miért ragadták meg oly sokan az iratterjesztés rendkívül nehéz és önmegtágadást igénylő hivatását? Isten megáldott bennünket azáltal, hogy megismertette velünk értékes igazságát; és mi szeretnénk ezt irataink és könyveink által másokhoz is eljuttatni, hogy ezáltal számukra is áldássá legyen. Ábrahám hozzánk hasonlóan vándoréletet élt, helyről-helyre járván, prédikálván és mindenütt az Úrnak oltárt építvén. (12, 4. 6—8; 13, 3. 4.) Az oltarak Ábrahám továbbvonulása után is ott maradtak és sok hallgatója, midőn később arra járt, visszaemlékezett Ábrahám szavaira. Épít-e az iratterjesztő is oltarakat, melyek továbbvonulása alkalmával megmaradnak? Bizonyára! Visszahagyja könyveit és iratait és az emberek nemcsak az elhangzott szavakra fognak vissza-

emlékezni, hanem a nyomtatott iratok által még további utasításokat is nyerhetnek.

Azonban különösen Ábrahám jelleme lett számunkra példakép. A legelő-terület miatt vizsálya keletkezett neki Lóttal. (13. fej.) Ábrahám azonban nem kedvelte a vizsálykodást. A békeséget kívánta még annak árán is, ha amellet károsodás érne őt. Igyhát átengedte a választást Lótnak; aki ez alkalommal önző jellemvonásokat nyilvánított ki, mert a jobb területet választotta. Ő nem tudta, hogy az önzetlenség erényének Isten előtt sokkal nagyobb értéke van, mint egy darab jó földnek. Lótnak Szodomában eleinte jól ment sora és nagy gazdagságra tett szert; egy napon azonban jött az ellenség és Lót mindenét elvesztette, sőt még ő is családjával együtt fogságba jutott. Korunkban is hány és hány ember adja fel azon erényeket, melyek egyedül határozzák meg az egyén értékét? és a gazdagság utáni hajszájukban Sátán foglyaivá lesznek. Midőn Ábrahám meghallotta Lót szerencsétlenségét; egyetlen kívánsága Lót megmentése volt. Nem jött létre benne a káröröm, vagy az Isten büntetésének gondolata sem. Lényének legszebb oldalát a 18 fejezet mutatja ki: Szodomának és Gomorának el kellett pusztulniok. Ekkor Ábrahámot hatalmába kerítette a részvét érzése és pedig nemcsak az ott lakó igazak iránt, hanem az egész város iránt is. A 22—33 versekben mily csodálatos beszélgetés folyik le közöttük és az Úr között! Ábrahám nagy kérésekkel fordult az Úrhoz és mégis olyan szavakba öltöztette azokat, melyek alázatosságról és szerénységről tesznek bizonyosságot. Mennyi tanítás foglaltatik ebben, az emberekkel való érintkezés tekintetében! Ne igyekezzünk-e Ábrahám lényének éppen ezen oldalát magunkévá tenni? Nincsen-e nekünk munkánkban az elveszett világ iránt érzett ugyanazon szeretetre szükségünk, melyet Ábrahámnál találhattunk? Kérjük az Urat, hogy adja meg nekünk.

Vonjunk még további hasonlatokat is. Ábrahámnak nagy gondja volt. Sokáig gyermektelen volt. (15. 2. 3.) A könyvevangélistának is olykor évekig kell várakoznia munkája gyümölcsének érésére, akiket lelki gyermekeinek tekinthet. Ábrahám hűséges is volt; a tized által megadta Istennek azt, ami az övé. (14. 20.) El tudjuk-e képzelni, hogy valaha is hűtlenné lett volna?

Mi Krisztus által Ábrahám gyermekeivé lettünk. (Gal. 3, 29.) De Ábrahám fiai, Ábrahám cselekedeteit is gyakorolják. (Ján. 8, 39.) Igyekezzünk most inkább mint valaha, Ábrahám

lányomdokaiban haladni és igaz gyermekeinek maradni és véle az arany várost örökölni. (Zsid. 11, 9. 10.) Knitter W.

Könyvevangélistáinktól.

„Engedjétek, hogy a könyvevangélisták elbeszéljék örömeiket és áldásaikat, melyeket a munkában nyertek. Tapasztalataiknak adjunk helyet folyóiratunkban; mert azok nagy befolyást gyakorolnak. Hasonlatosak lesznek a gyülekezetekben a jóillathoz, mely az élet illatja lesz az életre. Ilyen módon nyilvánvaló lesz, hogy Isten azokkal dolgozik, akik a munkában véle összeköttetésben állanak.“ White E. G. Testimonies 6. köt. 336. old.

* * *

„Csak két dolog tarthat engem attól vissza, hogy mint könyvevangélista dolgozzam mondonodta . . . atyafi „és ezek: a halál és Krisztus visszajövele“. Isten olyan embereket hív el munkája előmozdítására, akik mindaddig a munkában maradnak, amíg az nincsen teljesen befejezve.“
Egy könyvevangélista.

* * *

Egy szomorú tapasztalat. „Egy házba érkeztem, ahol a férj és apa a halottas ágyon feküdt. Ez nagyon közlel érintett engem. Beszéltem a család hozzátartozóinak Krisztus közeli eljövételéről, a feltámadás reménységéről, a megváltási tervről, látogatásom céljáról és hogy mily segítséget nyújthatnak nekik könyveim. Az anya mintha felfogta volna, hogy üzenetem van az ő számukra és monodta, hogy egyszer, ha majd többet is hallhat tőlem Jézus felől, venni fog könyveimből. Hallottam, hogy a férj nem volt keresztény. Akkor az elmulasztott értékes időmre gondoltam. Ha hamarabb jöttem volna, akkor még bizonyára beszélhettem volna vele a keresztény boldog reménysége felől. Ezek halnak meg naponta anélkül, hogy Krisztust mint Megváltójukat elfogadták volna. Engedjek-e Sátán csábítgatásainak és tékozzoljam-e időmet, mialatt lelkek pusztulnak el? Ő nem, öltük magunkra teljes lelki fegyverzetünket és munkálkodjunk mindaddig, míg nem feladatunkat elvégezvén bevonulhatunk az örök hajlékokba.“

Egy könyvevangélista.

* * *

Finnország: 1926-ban történt, hogy egy könyvevangélista testvérnő Finnországban, a vasutállomástól 100—120 km. távolságban né-

hány aratási hálaadószámot terjesztett. Többek között talált egy fiatal hölgyet, aki vásárolt tőle egy füzetet, aki a cikkek révén annyira érdeklődni kezdett e világraterjedő mű iránt, hogy elhatározta, miszerint a füzetben felemlített finnmisszióiskola látogatója lesz. Mivel szülei kívánságába nem egyeztek bele, titokban kelt útra. Még soha sem volt távol hazuról, most azonban gyalog tette meg az állomásra vezető hosszú utat. Kevés pénze volt csak, amely még az utazás költségeit sem fedte teljesen. Fel lett véve az iskolánkba, anélkül, hogy fizetnie kellett volna neki. A nyári szabadság előtt megkeresztelkedett és azután az iratterjesztés munkájába állott. Jó eredménnyel dolgozott és legjobb könyvevangélistánk lett belőle egész Finnországban és a szünidő alatt három évre való iskolapénzt tudott megtakarítani. Így vált lehetségessé számára nemcsak az elmúlt évet megfizetnie, hanem még hosszabb időt is az iskolán töltenie.

* * *

A könyvevangélista lélekmentő is egyutal. Egy könyvevangélista az alábbi „Nagymisszióhét” alatt tett tapasztalatát beszélte el:

„Midőn egy nagy üzletbe beléptem, a tulajdonos hozzám fordulva mondta: Mit keres itten? Még csak néhány napja, hogy mondtam egyik emberüknek, hogy nem kell a könyvük és ne terheljenek többet. Én így válaszoltam: Bocsásson meg, de én ezt nem tudtam. De ha már itt vagyok, mégis szeretném megmondani önnek, hogy miért kerestem fel. Egykor a megváltottak egy nagy asztal körül fognak ülni, amely sokkal de sokkal nagyobb lesz mint az ön hosszú pultja itten, és maga Jézus fog felszolgálni ottan. Szeretném megkérdezni, hogy nem szeretne-e ön ottan éppen velem szemben helyet foglalni? Akkor azután mindenről beszélhetünk.

Erre könnyezve mondta nekem: Ha ez az ön által felkinált könyv egy ilyen dicső helyre segít engem, akkor megveszem.

Aláírta nevét, vette az árjegyzéket és az éppen belépő barátainak kezdte a könyvet magyaráztatni és több megrendelést vett fel. Midőn elmentem, megszorítva kezemet mondotta: Köszönöm ezen látogatását. Szeretném ha ideje engedni, hogy többször is beszéljon hozzám.”

„Életünk égő szövétnekhez hasonló, mely majd lassabban, majd sebesebben, de szüntelen fogy. Boldog, ki midőn létének e mulandóságára gondol, azzal vigasztalhatja magát, hogy sokaknak világított.”

B. Eötvös József

Bibliatanulmányozás.

Közli: S. B.

Pá: I. levele a Korinthusiakhoz.

Első fejezet.

A) Beköszöntés. 1—3. v.

- I. Az író jellemzése. 1. v.
 1. mit jelent az „apostol” szó?
 2. „elhivott”; ez véde’em azokkal szemben, akik apostoli tekintélyét kétségbe vonták és hamis rágalomokkal illették. (9, 16. Gal. 1, 1.)
 - a) Az elhivottság érzésének rendkívül nagy a jelentősége — minden foglalkozásban.
 3. Sosthenes nevének említése szintén védekezés az egyeduralomra törekvés vádjaival szemben.
 - a) munkatárs ez, nem pedig a levél írója, mint az 1. Tess. 1, 1; 3, 2. egybevetéséből is kitetszik. Ugyanez lehet csupán kiről Ap. csel. 18, 17-ben olvasunk.
- II. A megszólított személyek. 2. v.
 1. Isten gyülekezete; dacára a sok bűnnek és visszavonásnak 5, 9—12.
 - a) mert a láthatatlan egyház nem választható el a láthatótól. . . . Ha a Duna vizéről beszélünk nem szólunk külön a vízről és külön az iszapról.
 - b) Istennek voltak és vannak azonban gyermekei a választott nép körén kívül is pl. Jób, Rákháb Nabukadnezár.
 2. Krisztusban megszenteltek megszólítás az önfeláldozás erényét tárja elének, mellyel a gyülekezetnek bírnia kellene. Jézus példánk ebben is. Ján. 17, 19.
 3. Elhivott szentek = szentség, mert Isten szent, legyünk tehát mi is azok egész életünkben.
 - a) Mint a tömlő, hosszú időn át megőrzi illatát, úgy fenyegetik a régi bűnök még mindig a megtérteket. Korinthusban ez az eset következett be sokaknál. S annak dacára ilyen megszólítás!
 - b) Mindezek oly értelemben elhivottak, amint lehetséges, hogy a börtön ajtaját kinyitják, s a fogoly visszautasítja a szabadulást; vagy a sérelmet megbocsájtják, s a sértő még is megőrzi lelkében a gonosz indulatot. Zsolt. 12, 19.

4. Akik a többiekkel együtt (akik bárhol lakoznak) hívják segítségül az Urat.

a) Minden helyen — egyetemessége az egyháznak. Tehát nincs külön egyház, hanem a gyülekezet csak egy része az egyetemes (kath.) egyháznak, mint a folyó a tengernek.

b) Mindazokkal egybe = egység. Így szólította őket annak dacára, hogy pártoskodás és szakadások voltak közöttük.

c) Tökéletes egységet csak a változatosság adhat pl. a család, ahol egyik jellem a másikat egészíti ki.

d) Egy fő kapcsolja össze és irányítja a test tagjait, melyek oly különbözők, alakra és rendeltetésre egyaránt. Mi lenne, ha csupa láb, vagy csupa kéz lennének? Így van ez Krisztus egyházának egységével is.

III. Az áldás. 3. v.

1. Nem szerencsét és jólétet kíván

a) az áldás és béke attól függ, hogy befogadják-e a szívek, amelyekhez intézve lett. (Luk. 10, 5. 6.)

B) Hálaadás. 4—9. v.

Az apostolnak sok külső nyomorgatása dacára (2. Kor. 11.) is megvolt a maga öröme; így ad örömének kifejezést azon adományok felett, melyekkel a Kor. gyülekezet bírt. Ez egyzersmind bizonyága volt annak is, hogy Isten is megpecsételte apostoli tisztét.

1. Hogy meggazdagodtatok beszédben. 5. v. e. r.

a) Értéke csak akkor van egy áldásnak, ha másokkal is lehet azt közölni.

b) Ez magában foglalja a beszéd képességét és a szólásra való bátorságot. Ez utóbbi igen fontos, mert az elrejtett igazság értelmetlen és terméketlen.

2. Ismeretben. 5. v. u. r.

a) Sok ember beszéde fecsegés csupán, a gondolatok szegénységének szavak árjával való fedezése. Törekedjünk arra, hogy legyen valami mondani valónk, de csak annyit mondjunk, amennyit tudunk.

b) Ezen ismeret kiváltképen az Isten személyét és akaratát érinti. (Kol. 1, 9; 1. Kir. 12, 8.)

3. Hogy erős bennük a Kr.-ról szóló beszéd. 6. v.

4. Hogy várják Krisztus második eljövetelét. 7. v. Mintha ez lenne minden adomány közül a legnagyobb, mert az előbbieket is csupán erre a célra nézve léteznek és adattak,

a) de erre való tekintettel fedhetetlenek le-

gyenek, mert különben hiába jönne el számukra az Úr; 8. v.

b) másrésztől azonban ha elnyerjük a jutalmat, az nem a mi Isten iránti hűségünk eredménye, hanem az Istené irántunk. 9. v.

C) Óvás a pártoskodástól.

I. Az apostól intő és feddő szavai. 10—13.

1. Az intés tartalma 10. v.

a) legyen egy hitvallástok.

b) ne legyetek pártoskodók,

c) legyetek egy testté a Krisztusban,

d) a pártokraszakadást az idézte elő, hogy az apostolok ugyanazon igazságnál más és más pontot emeltek ki és voltak előtérbe — egyéniségük szerint.

2. Pál pártja. (1. Kor. 3, 11. Gal. 3, 1.)

Bizonyára a ker. szabadságot és a hit által való megigazulást tűzte zászlajára. Ezeknél azonban az előbbi palást volt a gonoszságra, az utóbbi pedig ürügy a féktelenkedésre.

3. Apollós pártja. (3, 6. 8; 4, 6. Ap. csel. 18, 24.)

A Pálétól eltérő, magas szárnyalású ékesszólása, mely a bölcsességet várókat kielégítette — hozta létre pártját. Lényegileg nem tanított egyebet, mint Pál.

4. Péter pártja.

Ez lehetett az orthodox párt, pedig néki sem volt Pálétól eltérő véleménye. (Ap. csel. 15, 10. 11.) Csakhogy Péter megtéréséhez hasonlóan lassan és óvatosan jutott el oda ahová Pál egyszerre, hirtelen. Valószínűleg zsidók képezték e párt zömét.

5. Krisztus pártja.

Ezek lehettek olyanok, akik Krisztust az ótestamentumi szertartások betartásában is követni akarták, vagy akik kevesen ugyan, de megmaradtak az igazság mellett; de legnagyobb valószínűség szerint olyanok voltak, akik nagyra voltak a maguk lelki világosságával. (13. v. u. r.)

II. A keresztség Krisztus követésének a jele. 14—17. v. (1. Kor. 10, 4.)

1. Miután Pál csak néhányat keresztelt — senki sem foghatja rá, hogy a maga számára gyűjtött követőket.

2. Különbben is nem a keresztségre, hanem igehirdetésre lett elhíva. Ap. csel. 9, 15—20; 22, 15; 26, 16—18.)

a) A keresztséget alantosai végezték, miként ez Jézus és Péter esetében is volt. (Ap. csel. 10, 48. Ján. 4, 1. 2.)

b) ez távolról sem érinti a keresztség fontos voltát, hiszen néhányat ő maga is keresztelt.

- c) A szólásban való bölcsesség lenézése itt egy ellenvetés Apollós hivei ellen, bár a maga hiveit sem kímélte
- d) ha puszta ékesszólás is képes lenne a megtérést előidézni, akkor a Krisztus halálából származó kegyelem értéktelen lenne.

D) A keresztről szóló tudomány. 18–31;

I. Mivel a korinthusiak annyira hajlandók voltak emberi bölcseségre építeni, Pál elmondja, hogyan szégyenítette meg Isten az emberi bölcsességet. 18–22.

1. Ezen beszéd erőben nyilvánul meg, s akik ezt nem tapasztalják, azok elveszettek.
2. A világ bölcsei maguk a legképtelenebb bálványimádók voltak, s a legképtelenebb tanokat vitatták. 19. 20.
 - a) Egykor Izrael is érezte Isten ostorát, mivel csak ajkaival tisztelte az Urat, ezért küldte rájuk az asszirok hadát, s a vész idején bölcseik tanácsalanná lettek (Ésaiás 29, 14.) Most, nem a politika hanem a vallás terén mondott csődöt a bölcsék okossága. 21. v.
3. Pál nem akar közösséget vállalni, sem a jelt kívánó, külső láthatóra építő zsidókkal, sem pedig a bölcsességet kereső, elvont szellemi vallás után vágyódó s a retorikából úgyszólván Istent csináló görögökkel. 22. v.
 - a) Ha lelki tanítóinkhoz nem azért fordulunk, hogy azt halgassuk, ami őket alázatosakká teszi, hanem szellemi élvezetet keresünk; ez mindenkor a fejlődésnek végét jelenti.

II. Mit jelent Krisztust prédikálni? 23. 24. 25.

1. Az ő (nevében) szellemében beszélni, még ha nevét nem is említjük fel pl: Mózes Ap. csel. 15, 24.
2. Mint az igazságot egy személlyel összefüggésben hirdetni. Ennek kettős haszna van:
 - a) A zsidók és görögök is tanították a tisztaságot, jóságot és igazságot. Mi azonban eszményeinket megvalósulva láthatjuk az emberi természet szűk korlátai között.
 - b) Mert Jézust imádni lehet. Már pedig imádni nem lehet elveket, hanem csak személyt.
3. Az Isten akaratán való megnyugvást hirdetni — mert Krisztus nem hódító, hanem szenvedő és alázatos volt. Az ő keresztyensége: szeretet Isten és ember iránt

és az egyén akaratának tökéletes feláldozása.

a) Ennek hatása:

a zsidóknak — botránkozás
görögöknek — bolondság.

b) De mindezek közül az elhivottaknak ugyanazon isteni erő és bölcsesség megnyilatkozása volt ez.

III. Az elhívás nem külsőségektől függ. 26–31.

(Folytatjuk)

Halálozás.

Békét üdvözlötül!

F. év jun. 1-én az Úrban elhalt Udvardi Jánosné testvérnőnk 67 éves korában 1927 év jun. 3-án lett felvéve keresztség által a szolnoki gyülekezetbe. Betegsége régebbi és súlyos volt, azonban türelemmel viselte. Nagyon szerette az Úr Jézust és igyekezett Őt követni is. Szeretett a gyülekezetbe járni, mert érezte, hogy betegsége ott könnyebbül. Ha egy éneket énekeltünk, mindig azt mondta: jaj de kedves és szép, énekeljük még egyszer. Különösen azon éneket nagyon szerette: „Óh boldog nap, amelyen én Megváltóm elfogadtalak”. Temetése családja rendelkezése értelmében a róm. kath. szertartás szerint lett megtartva, mivel hivatalosan még tagja volt ezen egyháznak. Reméljük, hogy az első feltámadásban viszontláthatjuk majd.

80 P. megtakarított pénzét az Advent misziónak hagyta.
Berzencey K.

Tetszett az Úrnak, hogy Kazwinsky testvérnőnk 1928. év július hóban Benne elaludjon. A budapesti német gyülekezet tagjai nagyobb számmal vettek részt a temetésen, ahol Isten igéjéből merítettünk vigasztalást. „Mert nincs itt maradandó városunk, hanem a jövődöt kereszük” — Zsid. 13, 14. — volt alapszövegünk, melyről elmélkedve szóltunk a mi reménységünkről: Krisztus urunk visszajöveteléről. Földi élete alkonyán fogadta el az Úr hívását, hogy ezáltal néki is felragyogjon a feltámadás örök fényessége.

Veszélovszky Gy.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Kiadja:

**H. N. Adventisták Misszió-Társulata
Magyarországi Unió**

Egyes szám ára 50 fillér.

VALLÁSOS IRATOK NEMZETKÖZI KIADÓHIVATALA NYOMDÁJA, BUDAPEST.

850
30